

Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe 1/4 de an	3 coróne	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe 1/2 de an	6 >	
Pe un an	12 >	

Cine o știe?

Inspectorul școlar a eșit la sate să aziste la ezamenele școlărilor, ca să se convingă despre sporul ce l'au făcut elevii.

Ezaminează tocmai din sînta religie.

— Să-mi spuî tu, Petre, — se adresează unui prunc din banca întie — pe cine trebuie să-l iubim mai mult în lume?

— Pe bunii noștri părinți! — îi răspunde pruncul.

— Bine, Petre, bine. Dar este cineva pe care trebuie să-l iubim și mai mult.

— Pe ... pe domnul învățător! răspunde pruncul din nou, cu oareși-care sfială.

— E frumos dela tine, că cinstești și ții atât de mult la domnul învățător. Ai drept și pe domnul învățător trebuie să-l iubești, căci el este părintele tei sufletesc. Dar este cineva, pe care trebuie să-l iubiți și mai mult.

— Pe domnul inspector! — răspunde după o vreme de gândire.

— Mă bucur, că și pe mine mă ții vrednic de iubire ... dar nu la mine m'am gândit, când ți-am pus întrebarea. Alt cineva e acela pe care trebuie să-l iubim mai pre sus de toate. Cine-mi poate spune cine-i acela?

Se naște o pauză.

— Ei, nu-mi poate spune nime, cine-i acela?

Nici un răspuns.

— Noa, cel care mî-a ști spune pe cine trebuie să-l iubim mai presus de toate, va căpeta dela mine o coroană.

D'odată se scoală un prunc din banca a treia.

— Eui, domnule inspector, eui o știu.

— Ei, spune-mi dară!

— O să și capet apoi coroana?

— Cum nu! Trebuie să ții doară ce ai promis.

— Pe Isus Christos.

— Așa-i, bine! Cum te chiamă, dragul meu?

— *Veiteles Finkelstein.*

Încredere.

Renumitul sculptor francez Puget se plînsă într'o zi marchizului de Louvois, că nu-i îndestulit cu prețurile ce i le plătește regele pentru statuiele lui.

Marchizul vorbi despre asta cu regele.

— Puget trebuie să spună deslușit cât cere! — observă Ludovic al XIV. lea.

Marchizul rugă pe Puget să-și spună prețurile, iar asta îi numi o sumă mare.

— Bine, dar regele nu le plătește nici chiar generalilor seî atata!

— Poate. — îi răspunsă Puget — Regele știe că între oficerii seî distinși poate da ușor de mulți generali destoinici, dar Puget-i is puținî în Franța.

D'ALE LUÎ PĂCALĂ.

Păcală vede într'o zi pe stradă un străin.

— Pardon, domnule, că sînt așa de indiscret — îi zice, apropiindu-se de el — d-ta î-mi faci impresia, ca și când ai avea lipsă de bani.

— O nici de cum! — îi răspunde acesta.

— Atunci te rog, dă-mi voie să-ți cer 10 fl. împrumut.

II.

Mergînd pe jos într'un sat vecin, Păcală aude în dosul seî zuruît de căruță. Se oprește și așteaptă căruța.

— N'ai face bine să 'mă duci pe mine până la cea dintie crișmă? — întreabă Păcală de țeranul care mîna țaruța.

— E departe crișma cea? — î-l întreabă țeranul

— O, e foarte aproape, numai căți-va pași! — răspunde Păcală, fără să se gîndiască la ceva reu.

— Ei, atunci poți merge până acolo și pe jos — îi zice țeranul mînane mai departe.

Cu două înțeleșuri.

— Am auzit, că ești doftor de animal .

— Da. Ce-ți lipsește?

Visul.

— Nü, Moriț-lében, scoală la thin, este opt cias!

— Lasă, drag Retki-leben se doarmă io încă on minot, visat așa fromos!

— Nü, Moriț-leben și ce visat la thin așa fromos?

— Visat io, că vrut io si cumpër la thin on tualet minonat di vară.

— Și di ce nu cumpirat?

— Pintru că cerut pi el 80 di florent. Io făgăduit 50 chind tu trezit pe minî.

— Nü, doarme atonci mai departeși cumpiră la minî tualeta; dar spon la thin' mai molt di 60 de florenț nu dai!

Lucrul principal.

Iuristul I: Și o să stai și pe anul viitor aici?

Iuristul II: Da!

Iuristul I: Voiaî mi se pare să mergî la altă universitate.

Iuristul II: Nu-î de lipsă. Mai am încă aici credi.

Plata.

Tărăboî, un biet cizmar dela sate, a cărpit cizmele proprietarului din sat. După câte-va săptămîni î-și trimite ucenicul la proprietarul, să-î plătiască lucrul. Acesta era tocmai reu dispus, și cum ucenicul inzista, îi trăsă două palme.

Ucenicul, care și el era un ficior sdravên, s se întoarce năcăjit la stăpânul seî.

— E ți-a dat ceva? — întreabă acesta.

— Da.

— Ce ți-a dat?

— Nu îndrăsnesc să dau la domnul maistor ce am căpëtat.

— De ce să nu îndrăsnești? Dă-o fără frică.

— Bine, uite, asta mî-a dat. — îi zise ucenicul trăgînd maistorului o palmă, încât căzu de pe scaun.

Numai.

Ileana lui Mitru, care slugește la oraș, într'o zi se rentoarce la tatăl seî în sat cu ochi scâldați în lacrămî.

— Noa, dar de ce plângi așa?

— D'apoî cum să nu plâng — îi răspunde Ileana, — când stăpâna mea mă bănuiește că î-am furat două părechî de cercei.

— Și nu-î drept?

— Nu zeî, căci î-am furat numai — o parechie.

Compliment nenrocit.

— Nu aști, doamnă, că tablourile mele din urmă sînt lucrate mai reu?

— O, domnule, d-ta numai mai bine poți lucra!

Lumpacius Vagabundescu.

— Despre amor, căsătorie, femei și altele. —

— Fata tânără e strugurele copt, nevasta — vinul, fata bețână — strugurele uscat.

*

— Bani mulți î-ți pricinuiesc gânduri multe, bani puțin — și mai multe.

*

— După Darwin se recer mii de ani ca din moimă să se facă om, omul însă în puține clipe poate deveni — moimă.

*

— Viața e o boală care se sfârșește totdeauna cu moarte.

*

— Amorul te face orb, căsătoria — miop.

*

— Oamenii ar putea trăi fericiți, dacă și de afacerile altora s'ar interesa așa de puțin, ca de ale lor proprii.

*

— Cea dintie femeie purcede dela Dumnezeu, a doua dela om, a treia dela — dracul.

*

— Declarația de amor e o declamare, al cărei refren mai des e o sărutare.

*

— Protecția e mama mașteră a meritului.

Prentios.

Cerșetorul: Fie-ți milă de mine, boierule, și dăruiește-mi ceva haine vechi.

Boierul: Î-mi pare rău, că nu-ți pot ajuta, dar tocmai erî le-am dăruit unui om sărac.

Cerșetorul (mormăind mânios): Noa, o zi ai mai fi putut aștepta și d-ta!

Matematic bun.

Protopopul tractual azistă la examenul de comput.

— Care e cel mai bun din comput? — întrebă protopopul de învățător.

— Ilie Nucă — îi răspunde învățătorul.

— Noa, Ilie, — se adresează protopopul către acest elev — să vedem mi-ai putea răspunde la o întrebare. Dacă tatăl tei ar avea 29 de corone 50 de bani și cu o jumătate dintre acești bani ți-ar cumpăra haine, cât ți-ar mai rămânea?

— Cealaltă jumătate! — îi răspunde Ilie după o leacă de răsândire.

Pe voie

S'a petrecut cu prilejul rigoroaselor dela universitatea din Cluj.

Un rigurosant care se supusesă la examenul din dreptul roman, adus în încurcătură prin prezența unui public numeros, nu putu răspunde la nimic.

Profesorul, — și de altminteri om malițios — îi dădu o a doua întrebare.

Rigurosantul — încurcat cum era — nici întrebarea n'o înțelesă.

— Haid', domnule, î-ți dau încă o întrebare — îi zise profesorul.

Rigurosantul tăcu și la întrebarea asta.

— Mulțumesc! — îi observă profesorul.

Studentul, care știa ce înseamnă acest »mulțumesc« se adresa profesorului.

— Te rog, domnule profesor, numai încă o singură întrebare!

Profesorul zimbi malițios.

— Cum se află cei d'acasă?

Adevărat.

— Cum spun, doftorii au să-și mulțumiască jumătate dintre pacienți bucătăreselor rele.

— Da, și cealaltă jumătate bucătăreselor bune.

Din Beiuș.

— Bine, frate, dar de ce ai repășit din »Casina română?«

— Știi, mi-a fost trică să nu uit — limba română.

PROFUNDITĂȚI ADÎNCI.

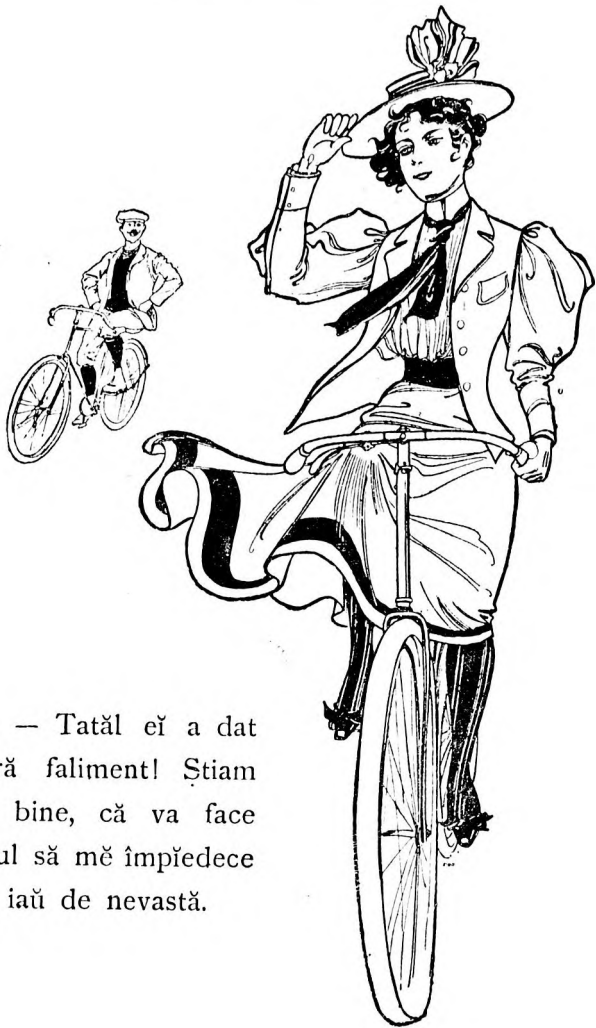
— Când Columb a debarcat pe pământul Americii, i-a eșit în cale o ceată mare de indiani goi dela talpă până la creștet, cari cu bucurie și-au împlut *puzunarele* cu măgelele căpătate dela Columb și soții sei.

— Trupul omenesc are lipsă de mișcare, căci închipuiți-ve numai: unde am *ajunge*, dacă am sta mereu în loc?

— Romanii vechi primiau oratori, de cari nu le plăcea, cu strigăte vehemente de »*abszug*.«

Socheru fără inimă.

— Tatăl ei a dat dară faliment! Știam eu bine, că va face totul să mă împiedece s'o iaă de nevastă.

Distrat.

Profesorul: Nu tot vorbi, domnule Pop.

Pop: Am întrebat numai ce avem de învățat.

Profesorul: Întreabă așa, încât să nu vorbești nici un cuvânt!

Educație princiară.

Profesorul: Te-ași ruga, alteță, să binevoiești a-mi spune la care an s'a descoperit America?

Prințul Alfons: La anul 1453!

Prințul Leopold: Nu, ci la anul 1387.

Profesorul: Foarte corect, prinț Leopold, dar alteța sa Alfons a zis-o și mai corect, de tot corect însă e: 1492.

Pricina.

Un ovreăi s'erac i-și duce băiatul să-l înscrie în gimnaz.

— Bine, dar de ce vrea să-l dai tocmai la învățătură? — i-l întreabă directorul.

— D'apoăi știți, domnule director, — îi răspunde ovreăul — pentru »geșăft« e prea prost.

Et tu . . .

O damă mai în vrîstă învitasă la ciai două nepoate și câte-va prietene ale lor. Deoarece erau numai fete, petrecerea nu era cine știe ce animată, și toate se ocupaă mai mult cu mîncatul. Eraă tocmai la un caș de un miros mai tare, când doamna casei primește o depeșă. După ce o citi adusă cu bucurie la cunoștință că în curînd o să sosiască mai mulți oficeri — le spusă și numele — și că o să danseze apoă.

Fetele surprinse abia putură înghiți îmbucătura de caș din gură. Una dintre ele — înțeleg dintre fete — al cărei mire era unul dintre oficeri, grăbi la doamna casei și roșind îi șopti ceva în urechile.

Aceasta zimbi.

— În odaia de tualetă, pe măsua din colț. Firește, draguță, firește că poți.

Celealalte fete priviaă cu invidie la fericita care eșia, apoă una câte una se luară după ea, privind pe furiș la doamna casei, a cărei privire uimită le rușina pe toate. Cum? și tu? și tu? întrebaă privirile ei și doamna zimbia ironic, mai ales dacă cea care eșia nu era de tot tîneră.

În urmă toate se întorseseră în salon. Povestiaă vesele și-și arătaă dinții curățiți. Deja se auzia zingănitul de sabie al oficerilor, cari sosiaă, când fetele observară ca doamna casei lipsește. Mireasa opri servitoarea, care alerga din stînga în dreapta.

— Unde e doamna?

— Vine numai decăt! — răspunsă servitoarea eșind, și-întorcându-se în ușă adause: — *Î-și curățește numai dinții.*

O sîntă.

O damă tîneră merge să se mărturisiască. Deoarece însă n'are să mărturisiască nimica deosebit, preotul îi spune să se gîndiască bine.

În urmă o întreabă preotul de n'a citit nici odată vr'o carte oprită.

— O nu, — îi răspunde dama — cărțile aceste le citesc tot'dauna înainte de ce le opresc.

D'ale alteții Sale.

Alteța sa face cu aghiotantul seă o plimbare prin parc.

— *Ă dragă colonel, ă, ce fel de păsări sînt cele de acolo?*

— *Cocostîrci, alteță, cocostîrci!* — răspunde aghiotantul cucernic.

— *Ă, cocostîrci?* — repetă alteța sa uimit. — *Cocostîrci? Ă, spune-mi numai, dragă colonel, în adever există astfel de pasere?*

Antisemitizm.

— Ai făcut deja, st. doamnă, la Nan vizită de renaissance?

- Ce fel de vizită?
- Vizită de renaissance.
- Vreai poate să zici *reconnaissance*?
- Firește! Dar știi pe *coln* l'am omis, căci sună prea jidovește.

Î-l cunoaște.

Învățătorul (citind vești de pe câmpul de bătaie): Un soldat fu rănit de moarte; ultimul seǖ suspin a fost: »rachiū!»

Lelea Mariuța (al cărei bărbat încă e dus la bătaie): Doamne, apără pruncii mei lipsiți de tată . . . Acela a fost İuonul meu!

Un călător sĕrac.

Lordul Kitchener se roagă fără contenire — *de un mic ajutor.*

Esplicare studentiască.

Fata (care învață franțuzește, către mama sa) Mamă dragă, cum se zice franțuzește *le coeur* sau *la coeur*?

Fratele (student): Amĕndouĕ sĭnt false! Nic atăta nu știi că se zice: *liqueur*?

D'ale zilei.

În bufetul dietei ministrul președinte întâlnește zilele trecute un deputat guvernamental, care lipsise de la ședințe mai bine de 3 săptămîni.

— Bravo! — îi zise ministrul președinte — în urmă aparî și d-ta.

— Scuză. — răspunse acesta. — Mă-a murit soacra.

— Si la asta ai lipsă de 3 săptămîni? — îi observă ministrul dând din cap.

*

— Poporul român — observă un patriot către un deputat neaș — e în nedumerire asupra distingerilor ce se dau zilnic oamenilor guvernului —

— Aș! — îl întrerupsă deputatul — Ce înțelege poporul român —

— Ai toată dreptatea, nu le înțelege.

Riscat.

— Spală la thin Moriț-lĕben, pi obraz, se fie tho frumose!

— Di ce, mami-lĕben?

— Promis la noi, onchiu Kobi ca vine azi la noi.

— Nū și dache nu vine?

Pedeapsa.

— Crede-mĕ, frate, încă nime n'a furat ceva în lume fără să nu se fi căit și să nu fi ispășit furtul.

— Aș! Când erai încă tĭner, n'ai furat dela iubita ta nici odată sărutări?

— Cum nul dar am și luat-o de nevastă.

Retragere pripită.

Domnul (căutând locuință): Am nădejde, stimată doamnă, că n'ai nimic în contra copiilor.

Stăpăna casei: O, de loc! Și eū am 8!

Domnul: Hĭm, a . . . a da . . . când o să am lipsă de locuință o să-ți scriū. Me recomand.

Plutare cel nou.

Milan, exregele Sârbiei, pe când era încă în viață, juca adese ori cărți și de cele mai multe ori se scula cu perderi însemnate, ce de obicei trebuia să le plătiască fiul său Alesandru.

Într'o sară — în conacul din Belgrad — era cină mare. După cină Milan se puse cu mai mulți diplomați la masa de joc. Îndată în trei partii perdu o sumă însemnată.

— Știi ce deosebire e între mine și Alesandru cel mare? — se adresă d'odată Alesandru către un bărbat de stat.

— Nu-î de loc! — îi răspunsă acesta curtenitor.

— Ba este! Alesandru cel mare se plângea, că tatăl său cucerește lumea întregă și nu-î lasă nimic de cucerit, eu mă pot plânge, că tatăl meu perde totul și nu-mi lasă nimic de perdut.

*

— Nu știu — sondă într'o zi un ziarist p'un diplomat, cu gândul să-î publice apoi interviul — nu știu, ce să cred despre noul curent ce se manifestă în politica noastră . . . acest curent antigerman . . . oare va fi bine să-l nutrim? Ce ții d-ta — — —

— Gura! — îl întrerupsă acesta.

*

Un fabricant dia Germania furnisase Angliei tunuri pe seama armatelor din Africa.

— Bine, dar nu vezi, că prin asta calcă neutralitatea? — î-l dojeni cineva.

— Hîm, e ceva în lucru! Dar vezi: noi exprimăm burilor simpatiile noastre, și pe lângă acea le luăm Anglejilor bani.

Cu putință.

Emilia: — Nu știu unde a putut dispărea costumul meu de baie din anul trecut! Știu bine, că l'am așezat în cutia asta.

Maria (care î-și aduce aminte de acest costum): — Desigur a intrat în cutie o părechie de molii și l'a mâncat.

Ivan în Paris.

Cosacul: — Spune-mi numai, Dimitri, drept e că ai fost în Paris? Cum ți-a plăcut?

Dimitri: — De minune, batușca, numai mâncările au fost scumpe. Pentru o lumină mi-au cerut 2 franci.

Nici mie . . .

— Și-apoi încă una: nu-mi place ca servitoarele mele să-și țină drăguții.

— Știi, doamnă, nici mie nu-mi plac drăguții dar n'am încărău: le plac eu lor!

CU DOUĂ ÎNTELESURI.

— Ești deja angajată la cvadril?

— Durere nu!

Partea serioasă.

AVIS!

Rugăm cu insistență toți abonenții noștri, să binevoiască a rescumpăra dela postă chitanțele de abonament trimise d'odată cu acest număr. Avizați, cum sîntem, la sprijinul publicului cititor, credem că toți vor grăbi a ne ajutama prin rescumpărarea chitanțelor.

Red. și Adm. »Vulturului.

BIBLIOGRAFIE.

(În rubrica asta vom lua notiță de toate cărțile ce ne vor sosi la redacție în 2 exemplare, anunțându-le apariția și însoțindu-le eventual de recenziuni).

La Administrația acestui ziar se află de vânzare:

«Almanacul Vulturului»

partea I.

Prețul, spedit franco 3 cor.

I. I. Sceopul: «Pribeag»

Prețul, spedit franco 1 cor. 50 b.

Posta Redacției.

Alfa. Am primit schițele trimise. Încunoștințarea, că mai ai acasă și altele ne-a impus. Cum ne plac cele trimise? Drept spunând: cele d'acasă ne plac mai mult. — Nicî nu le-am citit încă? Taman d'aceea domnule, taman d'aceea.

O. (S.) Poezii, mereu poezii! Do'n'le nu fi atât de prozaic.

Pali. Primit-ai ilustrata de care am pomenit în scrisoare? De altminteri cum am scris: «Pe zi ce merge tot mai mult...» Până când, o doamne, până când? — Voie bună!

A. P. S. (Oroszfája.) De cumva nu primești vr'un număr avizează-mă, ca să ți-l pot trimite. Ai până acum toți numerii? Carî î-ți lipsesc. —

Alax. Salutare lui *Gusti*. Ian vedeți de puneți la cale nescari «kipeşlevelezólapuri» sau vr'o carte cătănească... Eî, ți-ai luat de nevastă hăpt pe Ileana Cosînzeana? Nimic nou... tot cel vechî. Aveți și p'acolo «Kis pörkölt»? — Prosit!

N-i. Primit cu mulțumită. Te rugăm să nu dai crezământ proverbului, care susține că «oaspeții cari vin rar, sînt cei mai bine văzuți»... Cu cât mai des cu atât mai bine primit. — Salutare.

Pipin. Puî un premiū de 5 galbinî pentru cel care ți-ar putea spune ce-î mai reū, decât o soacră rea? — Să vedem galbinîl: Mai reū decât o soacră rea sînt — *doze* soacre rele.

Omicron. În numărul viitor. Acum n'a avut loc. Salutare fratelui A.

Andree (polul nordic.) Ilustrata d-tale din ghiețurile d'acolo ne-a pricinuit o bucurie deosebită, mai ales că am primit-o în o căldură de 28% — Foaia d'aci î-ți merge regulat, poa e vr'un «poștameșter» dela gradul 89 pune mâna pe ca. Știricește-î numele să-l putem da pe mâna direcției. — Salve.

Imprumut de bani cu 8%

Pe hărtii de valoare și losuri dă împrumuturi pe lângă procente mai mici ca

ori care alta casa de amanetare (zalog)

și anume dă la sume mai mici pe lângă 10%, la sume mai mari pe lângă

8% împrumuturile cele mai mari

Casa de amanetare

M. KLEIN și FIU,

Oradea-Mare str. Kossuth Lajos nr. 9.

Hărtiile de valoare le scoatem dela amanet și dăm pe ele împrumuturi mai mari pe lângă camătă mai mică.

Plătirile împrumuturilor se pot face în rate cât de mici.

6-1

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII.

Sediul: Arad, casa proprie, calea Archiducele Iosif nr. 2.

Intemeiată la 1887,

Capital de acții: **600.000 coróne.** Fond de rezervă **300.000 coróne.**

Depuneri **3.000.000 coróne.** Circulația anuală **44.000.000 coróne.**

Primește depuneri spre fructificare, după cari solvește 5% interese fără privire la termenul de abdicere. Darea de venit după interese încă o solvește institutul separat.

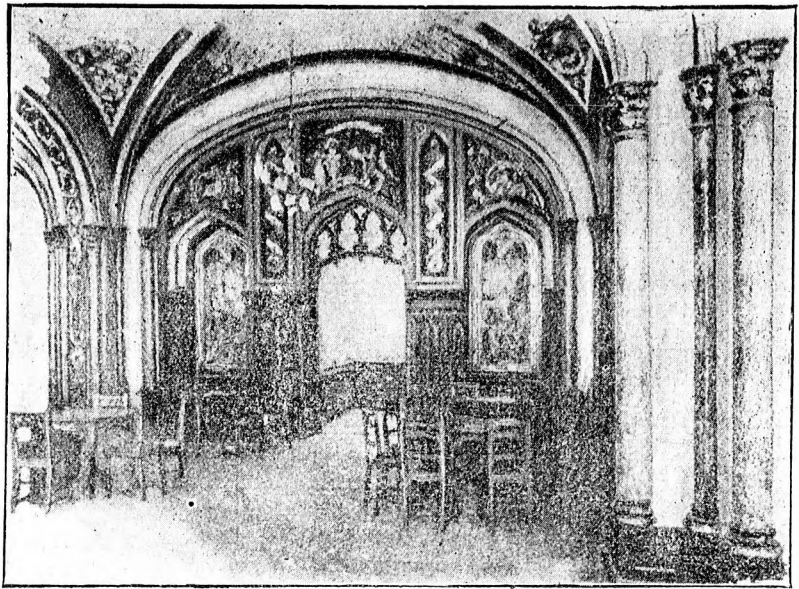
După starea cassei, depuneri până la **2000 cor.** se restituiesc îndată la prezentarea libelului fără abdicere. Depuneri se pot face și prin poștă și se efectuesc momentan după sosirea comandej

Dirrecțiunea institutului.

Renumita bererie la „Carul cu bere“

(Proprietatea «Fratii Mircea», români transilvaneni.)

— București vis-a-vis de palatul postelor. —

Dăm cu plăcere portretele acestor frați ai noștri, de origine din Cața (Transilvania), cari prin muncă cinstită și caracter puritan au ajuns să fie proprietarii celei mai grandioase bererii din orientul Europei.

Dintre acești bravi frați, mai ales Nicolae și-a eluptat recunoștința cea mai înaltă a M. S. Regelui Carol I. care l-a decorat cu «Steaua României» la gradul de cavaler pentru meritele câștigate pe acest teren al industriei.

Nici un Român de dincoace, având a călători în capitala României să nu întârzie a cerceta această bererie grandioasă.

Dăm la acest loc esteriorul precum și o parte din interiorul pomposului palat (proprietatea fraților Mircea).

